

FITXA PER A TREBALLAR

SUPER PEPO I ANA

Amb aquesta activitat treballarem

Actituds d'atenció preocupació cap als altres.

Implicació quan altres persones ens necessiten.

Esforç per aconseguir

ODS: **4**, per tot el que es reflecteix de la importància de l'educació a tots els nivells i **16**, en la part de violència estructural que generen els abusadors i les abusadoras en les classes.

[Coneix els ODS.](#)

Durará

Una sessió.

Necessitarem

Conte o Vídeo *Super Pepo i Ana*

Cicles 1, 2, 3

Consideracions prèvies

Els autèntics superherois han de tindre una sèrie de capacitats que els permeten estar pendents de les persones i resoldre els problemes que se li plantegen. Deuen aprendre a observar, analitzar circumstàncies, informació, història, ...

Poden posar en pràctica aqueixes capacitats analitzant la informació que apareix en la història i sempre, ajudar altres persones a sensibilitzar-se de l'après en la història.

Hi ha diversos ensenyaments importants que es trauen d'aquest conte:

- Tots i totes tenim la capacitat d'ajudar als i les altres.
- Ser conscients de les ocasions en les quals, en la nostra vida quotidiana, podem ajudar a altres persones quan ho necessiten.
- Prendre consciència que l'abús cap a altres persones és intolerable, fins i tot en les seues formes més lleus.

Desenvolupament

Llegir el conte o visionar el vídeo.

Prova d'atenció (opcional, depenent de l'edat de la classe)

En finalitzar la lectura, i depenent de l'edat de la classe podem iniciar una ronda de preguntes per a assegurar-nos que han comprés el contingut de la lectura.

Hauran de respondre si les següents afirmacions són Verdaderes o Falses:

- Solament alguns xiquets i xiquetes tenen superpoders.
- Estudiar en l'Acadèmia de superherois és una cosa molt senzilla que Pepo fa en estones lliures.
- Les assignatures de l'acadèmia li ensenyen a millorar el tracte amb les persones.
- A Ana se li donen molt bé les matemàtiques.
- En la classe hi ha companys i companyes molt simpàtics que sempre estan animant als i les altres.
- Pepo va ajudar una companya Ana.

- En arribar a l'acadèmia li van tirar per arribar tard.

Cal reflexionar

Reflexionar sobre el contingut del conte, a partir de preguntes com aquestes:

- A Pepo li suposa esforç anar a l'acadèmia? Analitzem les raons.
- Quan desitgem alguna cosa i aconseguir-ho suposa esforç què fem?
- En la classe hi ha persones que es comporten amb els altres com Leire i els altres en la història?
- Què fem al veure-lo? Enss quedem callats, ens unim o ens enfrontem a la situació?
- Creus que fer mal als altres és una cosa pròpia només de persones dolentes?, es pot fer mal sense ser conscient d'això?, en la història que has llegit, Pablo i els altres fan mal a Ana?
- Amb el vist en la història, Cal ser un superheroi per a ajudar als altres?
- Quins passos segueix Pepo per a fer-ho? Comenteu-los.
- Està bé que Pepo mentisca per a justificar la seua tardança? Vos ha passat alguna vegada que podent comptar la veritat no l'heu fet? Com vos heu sentit?
- L'actuació de Pepo vos sembla correcta? Haguereu fet així?

Comenteu els ensenyaments d'aquest conte que us hagen cridat més l'atenció.

SUPER PEPO I ANA

Hola! amics i amigues: Soc Pepo.

Fa un any que em vaig graduar en l'Acadèmia de Superherois de Jotam, i en aquests últims mesos he hagut de posar en pràctica en el món real tot el que vaig aprendre.

També he continuat entrenant dur clar! Perquè, recordeu que el difícil per a un autèntic superheroi no és aconseguir les seues capes sinó mantindre-les després, no et pots despistar ni un moment!

Que ràpid passa el temps! Em recorde quan la meua mare em va dir: Pepo, he d'explicar-te una cosa important. Tu, com qualsevol altre xiquet o xiqueta, tens superpoders que pots utilitzar per a ajudar als altres, has d'aprendre a ser un autèntic superheroi, per això t'hem matriculat en l'Acadèmia de Superherois de Jotam".

"L'Acadèmia de superherois de Jotam!" ...i jo que creia que m'anava a tirar la brega per no haver recollit la meua habitació!

"Però, jo puc ser un superheroi? Creia que els superherois només existien en la ficció.

"No, Pepo, el món real també està ple de autèntics superherois, tots i totes podem arribar a ser-ho, però per a això cal entrenar molt dur, per això has de començar les teues classes en l'Acadèmia".

Anar al col·le als matins i a l'Acadèmia a la vesprada era molt cansat, dobles classes, dobles deures i...el doble d'exàmens! Però, valia la pena!

Us explicaré com van ser aqueixos primers dies i, el millor, com vaig aconseguir la meua primera capa.

En l'Acadèmia els profes són molt durs, encara que ho passem bé! Tenim unes assignatures molt diferents de les del col·le. A mi se'm dona molt bé la de "Mètodes per a tractar amb afecte a les persones" i la de "Aprendre a ajudar a qui ho necessita". En canvi, la de "Control de la teua pròpia força", sempre l'aprove pels pèls.

Però les classes més divertides són les de pràctiques. Tenim uns decorats enormes que són com una ciutat!, amb robots que representen a la gent. Amb ells practiquem com hem de portar-nos en situacions de perill i el que hem de fer o no fer.

L'altre dia vam tindre una prova important: com ajudar als gats que es pugen als arbres i es queden atrapats. Jo, la veritat és que no soc molt bo pujant als arbres. Ho vaig intentar un parell de vegades, però després de dues trompades, vaig decidir que havia de buscar una altra solució. Llavors em vaig recordar de l'après en l'assignatura "El Poder de la imaginació". Ens havien ensenyat a utilitzar la nostra imaginació quan haguérem de resoldre un problema. Vaig pensar, vaig pensar...vaig mirar al meu al voltant, i zas! vaig veure un munt de caixes a la porta del magatzem de robots. "Ho tinc!"

Vaig fer una torre amb totes les caixes formant una espècie d'escala, vaig mirar, des de baix, la meua obra final i em vaig sentir orgullós, però... ara venia la part més difícil pujar!! A mí des de xicotet m'havien fet por les altures, però, aqueix gat em necessitava!

Encara que, una mica insegur, vaig arribar fins dalt, em vaig estirar tot el que vaig poder, vaig agarrar el gatet amb les meues mans i vaig cridar: "conseguit!"

Llavors, succeí la catàstrofe: Les caixes van començar a moure's, vaig perdre l'equilibri i en tres segons estava en el sòl davall d'una muntanya de caixes, però, això sí, missió complida! El gat estava fora de perill! Li havia agarrat amb totes les meues forces. Em vaig alçar molt nerviós i ho vaig deixar en un lloc segur mentre recollia les caixes. Bona...assegurança, segur del tot...no va resultar ser-lo vaig deixar en la caseta del gos! Encara sort que només són robots, que si no!...

Sempre em passa el mateix, m'emocione comptant els entrenaments i m'oblido del que estava comptant! Ah sí! Ja em recorde: com vaig aconseguir la meua primera capa.

Aqueix dia estava molt preocupat perquè havia de fer la prova de "Responsabilitat en situacions extremes". Ja m'imaginava defensant la Terra d'algun meteorit gegant o lluitant contra una invasió de tèrmits gegants!

Vaig estar tot el matí en el col·le molt nerviós. Quan van ser les quatre, vaig eixir corrent camí dels serveis per a posar-me el meu vestit de Superheroi.

I, quan estava a punt d'arribar, Zas!, vaig veure a Ana asseguda en un banc, plorant, molt trist. Ana és la meua companya de classe.

Al principi, com tenia tanta pressa, vaig passar de llarg... Però després vaig pensar que no podia deixar-la sola, així que em vaig donar la volta per a preguntar-li què li passava.

—Què et passa, Ana? Per què estàs tan trista?

—Ah, hola, Pepo. Res, no em passa res. No estic trist.

En l'assignatura "Saber detectar a qui necessita ajuda", havíem après a desxifrar el que senten els altres per a poder ajudar-los i jo havia tret "Sobre" en els dos exàmens que havíem fet, Ana no m'enganyava, alguna cosa li estava passant...

—Ana, i si no estàs trist per què tens, llavors, aqueixa cara?

—Val, Pepo, t'ho explicaré. Estic molt preocupada per una cosa. No et recordes del que ha dit la profe de Mates? Demà tenim examen i hi ha un munt de coses que no entenc.

—I per què no ho has comptat?

—Doncs perquè em fa vergonya, ja saps que Leire i altres de la classe riuen sempre quan preguntes.

És veritat. Ana tenia raó. Leire i el seu grup sempre estaven rient-se de tots els altres en classe. Algun dia, quan siga Superheroi de veritat, hauré d'ocupar-me d'això.

—Però, i com has pogut fer els exercicis sense entendre'ls?

—Perquè... li'ls copie al meu company quan no em veu... Ja sé que això està molt malament, però només ho vaig fer perquè em feia vergonya que saberen que no m'assabente de res, jo no copie en altres classes. De totes maneres, amb l'examen es descobrirà tot i quan donen les notes riuran de mi.

—Bé, potser jo et puc ajudar.

—Segur que pots? Com et vas sempre a tota vela...

En aqueix moment em vaig recordar: "La meua prova en l'Acadèmia! No arribaré a temps! Bé, ara el més important era ajudar a Ana, després pensaria què fer".

Pujarem a la biblioteca i em vaig asseure amb ella a resoldre tots els dubtes que tenia.

A més, vam fer molts exercicis, per a estar segurs que ho havia entés tot.

Una hora després ens acomiadarem.

Em vaig canviar de roba a tota velocitat i vaig eixir corrent cap a l'Acadèmia de Superherois.

Pel camí vaig anar pensant mil excuses per a convèncer a la meua profe que em repetira la prova per haver-hi arribat tard i en doblegar el corredor que portava a la classe, zas!, me la vaig trobar de front.

Vaig començar a parlar molt de pressa, explicant-li que, venint cap ací, vaig veure com uns malvats intentaven assaltar un Banc i vaig haver de parar-me a detindre'ls, quan, de sobte em va dir:

—Enhorabona, Pepo! Has superat la teua prova!

—Què? Superada?, però si, ni tan sols he arribat a temps per a fer-la!

—El que havies de demostrar-me ho has fet abans d'arribar ací, Pepo.

Sé que vas ajudar a la teua companya Ana i aqueixa és la millor prova que eres un autèntic superheroi.

Ja veieu, futurs i futures superherois, així és com vaig aconseguir la meua primera capa en l'Acadèmia, la de color blau. Després van seguir els entrenaments, les classes, les proves i la resta de capes de colors, però cap tan important com aqueixa perquè aqueix primer any vaig aprendre que, per a ser un autèntic superheroi, no fa falta tindre superpoders, només cal voler ajudar als altres i, el més important...

Tots i totes podem fer-ho!